

slaget nu fremtræder, bør staa i sin Renhed; men det er ligesom at binde Finantslovens Raadighed over dette Spørgsmaals Afgjørelse, naar man i Loven opstiller den Betingelse, at Inddragelsen af de nævnte Indtægter under Statens Finantser skal opsettes til indtrædende Embedsledighed og Raadensaarets Udlob. Derfom der var Udfigt til, at Loven nu kunde blive færdig, idet Regjeringen gav den sin Tilstemning, skal jeg gjerne erkjende, at det maasse kunde være hensigtsmæssigt at blive staaende ved en saadan Bestemmelse; men saavidt jeg har kunnet opfatte den høitærede Minister, synes man ikke hidtil at kunne have glædet sig til, at Regjeringen vilde støtte Lovforslaget. Jeg finder derfor, at det er unødvendigt at vedtage en saadan indskrænkende Bestemmelse, der iøvrigt, hvis man i det Hele finder den rigtig, ligesaagodt kan tilføies paa Finantsloven som i denne Lov, idet man kan lade Indbetalingen vedblive at ske ligesom nu, uagtet det Princip er udtalt, at Tienden optages paa selve Finantsloven. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at jeg, idet jeg har stillet mit Forslag under Nr. 1, meget vel har set, at der, hvis det vedtages, vil være flere absolut nødvendige Forandringer at gjøre i Lovens øvrige Paragrapher, og man kunde derfor mene, at jeg burde have stillet Forslag om alle de Forandringer, der saaledes maa ske; men det er forekommet mig at være uhenigtsmæssigt at behyde Thinget med en saadan Række Endringsforslag, saalænge det ikke var mig bekjendt, om det vilde gaa ind paa Hovedsagen eller ikke. Hvis mit Forslag vedtages, vil det derfor vistnok være nødvendigt, at Sagen, efterat dens 2den Behandling er sluttet, henvises til et Udvalg, der da kan stille Forslag om de Forandringer, som maatte være at foretage. — Med Hensyn til det andet Endringsforslag, som jeg har stillet til samme Paragraph, skal jeg bemærke, at jeg, da dette Lovforslag forelaa i forrige Session, stillede det samme Forslag, og at det dengang fik et saa betydeligt Antal Stemmer for sig, at der ikke var ret stor Forskjel paa Stemmemaalene for og imod. Det forekommer mig ogsaa, at det er nødvendigt, at der i Loven bliver optaget en Bestemmelse som den,

jeg her har foreslaaet; thi saafremt § 16 bliver staaende uforandret, vil man komme til aldeles at befri de rigeste Folk her i Landet for at yde noget Bederlag til Præstefabets Underhold, hvilket dog vil være noget aldeles Urimeligt. For at forebygge en Misforstaaelse, der fandt Sted, da denne Sag forrige Gang blev behandlet, skal jeg blot bemærke, at her ikke er Tale om det store Spørgsmaal, hvorvidt man skal paalægge de hidtil tiendesfrie Sædegaarde Udredelse af Tiende, men her er blot Tale om at bestemme en anden Naade for Sædegaardseternes Bidrag til Præstefabets Underhold end den, der er bestemt i danske Lov 2—23—11, som jeg, hvis den ærede Formand ikke har Noget derimod, skal tillade mig at oplæse, for at dens Indhold kan være nærværende for Alle. Danske Lov 2—23—11 lyder saaledes: „De Sædegaarde, som hidindtil have været frie for Tiende at give, skulle herefter nyde samme Frihed, i hvo dem og eie og besidde, paa det Giermandene skulle holde deres Tjenere til at tiende reiskerdeltigen; dog skulle de deres Sognepræster fyldestgjøre for deres Umage og Tjeneste; thi Sognepræsterne ere deres Løn værd, og ikke mere pligtige at tjene dem til forgyæves end andre deres Sognefolk“. Det ses altsaa, at der ved en gjældende Lov er paalagt disse Sædegaarde en bestemt Afgift til Præstefabet paa Grund af, at de ere blevne tiendesfrie, og det vilde dog være aldeles urigtigt at lade § 16 i dette Lovforslag befri dem fra at give noget Bederlag. Derfor er det, jeg har ment, at man burde indsætte denne Bestemmelse, der dog fastsætter, at det skal være en senere Lov, der nærmere ordner Forholdet, hvilket er i Analogi med Paragraphens sidste Stykke med Hensyn til Kjøbstæderne og Kjøbenhavn. Jeg skal iøvrigt tillade mig en Bemærkning angaaende dette sidste Stykke i § 1, nemlig den, at de der omtalte Afgifter ogsaa træde istedetfor Tienden; dette staaer udtrykkeligt i Motiverne til et Kongeligt Reskript, beskjendgjort ved Raadstueplakat af 21de Septbr. 1814, om Erlæggelse af Præste-, Degne- og Klokkerpenge. Det hedder i Plakatens § 1, at denne Afgift skal svares af enhver Familie og hver enkelt Person uden Hensyn til Staud,